

Andreas-Dimitris Bourzoukos

O pljački banke

kao metodi anarhističke borbe

Andreas-Dimitris Bourzoukos
O pljački banke
kao metodi anarhističke borbe
2013.

it.contrainfo.espiv.net, maj 2013.
Prevela Erika

anarhija.info

2013.

Predstavljamo pismo A.D. Bourzoukosa, jednog od četvorice drugova anarhista uhićenih 1. februara 2013. zbog dvostruke pljačke u mjestu Velventòs.

„Nedostajalo je još mnogo svjetlosti do svitanja
Ali ja nisam prihvatao poraz”

Podne i 25 minuta. Posljednji put kada sam pogledao na sat. Iza nas još jedno patrolno vozilo, u kombiju moja dva druga, “taoc” i ja. Samo prije nekoliko sati naši su osjećaji bili potpuno drugačiji. U jednom je trenutku, naizgled, sve teklo savršeno, dok nisu uhapsili našeg druga u “ambulantnim kolima”. Odjednom nas je situacija oborila, ali unatoč tome ostali smo prisebni, koliko smo mogli, i na taj smo način omogućili bijeg našim drugovima.

Vratimo se na naš početni prikaz: nas trojica s “taocem” u kombiju i “slučajni” susret (koji nije bio nimalo slučajna pošto je dan alarm u svim okolnim naseljima) s patrolnim vozilom. Već je bilo počelo odbrojavanje posljednjih minuta naše slobode. Riječi koje smo izmijenili tih posljednjih minuta nisu toliko bitne u ovoj priči, bitna je naša krajnja odluka. Nismo željeli pucati i liječnikov život izvrnuti opasnosti. Bio je to jedini mogući izbor u tom trenutku. U svakom slučaju, jedino oružje koje smo imali u toj situaciji bila je naša strast za slobodom. I iskoristili smo je na najbolji mogući način. Nakon potjere kroz ulice naselja Veria, gotovo kao u filmu, na kraju nas je u slijepoj ulici blokirala jedna patrola koja je slučajno tuda prolazila. Besmisleno bi bilo još jednom ispričati čitavu priču. Jedino što želim iznijeti, pošto je to poprimilo ogromne razmjere, je dio o mučenju. Znam da u većini društava prizor pretučene osobe može izazvati strahove, sažaljenje ili sumnje. Ali to nije slučaj s nama drugovima. Osim toga želim reći da je država namjerno dozvolila objavljivanje naših slika, da bi zastrašila sve one koje žele djelovati na isti način kao mi. Možda se i radilo o ishitrenoj “greški”, zbog

automatizma koji karakterizira svaku operacije Antiterorističke Jedinice. Kako god bilo, ne želim se sada na to usredotočiti. Želio bih iznijeti jedno kratko osobno razmatranje o tih nekoliko sati torture.

Ni na početku ni u jednom drugom trenutku nisam se osjećao žrtvom, i naravno ne želim da me drugi tako doživljavaju. Tijekom sva četiri sata dok su me neprekidno tukli, jedna od stvari o kojima sam razmišljao bio je mogući scenarij o “kraju” koji su naumili ti kukavni bijednici i nasilnici. Ni strah ni bol, samo bijes. Usprkos istini koja boli, uhvati onog kojeg “želiš” za kosu i spusti ga na koljena. Čitavo vrijeme dok su me tukli i nisu prestajali, potvrđivale su se sve one godine kada sam odabrao da se sukobim s ovim trulim sistemom. Svi moji odabiri, sve moje misli su se otjelotvorile. Možda bi na koncu bila dovoljna samo jedna minuta svezanih ruku. Možda su na koncu ovi trenuci torture bili samo dokaz razine truleži ovog sistema.

No, recimo nešto o novcu. Novcu koji obilno teče (i u ovim kriznim vremenima) kroz podružnice banaka, kroz urede državnog vlasništva, i kroz raznovrsne investicije krupnog kapitala (kao Cosco). On je krv kapitalizma.

Odbio sam da postanem još jedan dobro nauljeni kotačić, to je samo jedan od razloga zbog kojeg sam se odlučio na pljačku (mada to osobno nazivam “ekspropriacijom”) banke. Time želim reći da nisam nikada htio biti još jedan “pijun” na ovoj zemlji, netko s “normalnim” poslom, “normalnim” životom. Nije mi dugo trebalo da shvatim kako je jedini cilj posla instrumentalizacija ljudskog bića za dobrobit trenutnog “Kapitala”. Stalna akumulacija kapitala za sve manje ljudi. Nešto što je ubrzo pokazalo svoje sporedne efekte. U tom sam si trenutku, otprilike, i ja počeo postavljati pitanja.

Dakle, samo su neki izolirani slučajevi, prijevare i korupcija doveli sistem u krizu ili je pak sama kriza unaprijed razrađeni plan za postizanje još većih dobiti? Bankarski sistem je “kahirao” zbog

špekulacije kreditima ili se pak radilo o kapitalističkom triku za postizanje nove akumulacije, još veće kapitalizacije?

Nesumnjivo, radi se o neviđenoj krizi za kapitalističke ambijente i, nesumnjivo, krizi je prethodio “krah” bankarskog sistema. Međutim, radi se o dva lica iste lažne medalje.

Kapitalizam ne bi mogao postojati bez bankarskog sistema. Bez ovog posljednjeg ne bi postojao jedan od najosnovnijih alata za akumulaciju kapitala. Ne bi postojao kapitalizam. Kao što je pred padom bankarskog sistema pozvana država da ispuni bankarske kase, ubrzo zatim, naspram prijetnje pada državnog aparata, pozvane su banke da učvrste investicije, na taj je način otvoren put novoj kapitalizaciji banaka. Začarani krug kojem je jedini cilj izbjeći smrt umirućeg kapitalizma.

Posmatrajući ovu kratku priču Grčke s Europskom Unijom, njen ekonomski krah, mogu je interpretirati samo kao nešto unaprijed isplanirano, kako pad Grčke tako i drugih europskih zemalja pogođenih krizom. Ulazeći u euro zonu s “kreativnom logistikom” (kao je nazvana grčka logistika), premijer Simitis je, predstavljajući grčku ekonomiju kao dovoljno čvrstu i u stalnom razvoju, usporedivu s drugim državama E.U., govorio o predivnoj epohi. I u tom se razdoblju sva sitna buržoazija mogla nadati dolasku kapitalističkog raja. To se završilo krizom 2008., “špekulacijom” kapitalističkog sistema i početkom kolapsa. Slijedila je ponovno “kreativna logistika”, koju je ovom prigodom uveo Giorgos Papandreu, da bi “uvedo” Grčku u sistem ekonomske podrške (MMF-ESB). Sve do situacije u kojoj se danas nalazimo, do definitivne rasprodaje ljudskih života i zapravo do eliminacije ljudskog dostojanstva. A sve to popraćeno jeftinim investicijama i uz ovlašteno razaranje prirode, kao što se to danas radi na različitim mjestima.

Proživljena iskustva i nepodnošljiv pritisak na društvo dovoljno i sasvim jasno pokazuju prljavo lice kapitalizma. Moje djelo nazi-

navedeni fenomen ne bi smio privlačiti manje pažnje nego što zasluđuje.

Organizirat ćemo se za raznolik i trajnu borbu. Da bi uništili rad, kao opresivan odnos, u njegovim samim temeljima, kroz svjesnu eksproprijaciju kapitalističkog bogatstva, u cilju pooštavanja borbe i njene podrške. Nastavljajući putem direktne akcije prijeći ćemo na napad svih fronti kapitalističkog sistema. Uz konstantnu komunikaciju i neprekidnu agitaciju u anarho-subverzivnoj sredini, ali i u širim društvenim slojevima, možemo širiti anarhističke odnose samoorganizacije i samoupravljanja našim životima. Našim stalnim prisustvom na ulicama i u divljim uličnim borbama, oblikuje se svijest, formira se borbeni duh i širi se borbeno nasilje. Ne, molotovi i barikade nisu nužni prijelaz na “viši nivo”, s kojeg bi se zatim prešlo na plinske boce, bombe i oružanu borbu. Oni su neodvojiv dio iste borbe. Jedno nadopunjuje drugo. Koliko je potrebna ulična borba toliko trebamo i noćne sabotaze ostvarene svim sredstvima, usmjerene protiv strukture državnog aparata. Oružana borba je jedan od oblika borbe, neophodan oblik koji mora podržavati šire oblike borbe pokreta, a istovremeno je ovaj posljednji treba podržati. Bilo koja sabotaza odvojena od borbi pokreta i od širih izjava ima velike šanse da ode u povijest malim slovima, kao jedan nebitan događaj, na kraju izbrisan.

Zato, ostavimo neizbrisiv “trag” u povijesti. Trenutak je stigao, omogućimo revoluciju i uništimo plutokraciju, za anarhiju.

Andreas-Dimitris Bourzoukos, zatvor Koridallos, Odjel A, Atena Mart 2013.

vam eksproprijacijom. Po meni, pravi lopovi upravljaju izvršnim odborima banaka i državnim aparatom.

Prirodni asistent sistematske krize je represija. Bila ona ciljana ili općenita, represiji je uvijek cilj zastrašivati i slabiti čitavo društvo. Njena gotovo stalna meta je široki anarho-subverzivni ambijent. Ambijent koji djeluje često kao detonator ili katalizator ustanaka, tenzija i gnjeva, koji se sve više šire kroz različite društvene slojeve.

Paradoks represivne politike države sastoji se od načina na koji pogađa i druge društvene slojeve koji se opiru, opisujući osobe jednostavno kao “kriminalce i teroriste, koji žele samo destrukciju”. Tipičan primjer je spastična reakcija države naspram zbivanja u Skouriesu. Masivni požar svih alata rudnika zlata smjesta je opisan kao “teroristički napad”. Pozdravljam tu akciju i podržavam osobe koje su je počinile. Jedini dijalog koji možemo uspostaviti s multinacionalnom kompanijom kojoj je cilj uništiti i pljačkati prirodu iz koristoljublja je snažan i izravan napad. Ističem hrabrost osoba koje su prešle na direktnu akciju, uzimajući vlastiti život u vlastite ruke. Nanijeli su tešku ranu i poduzeću “El Dorado” i državi. Zato su idući dan čitavo naselje Skouries doslovno preplavile represivne snage pretresajući domove stanovnika, metoda koja pomalo podsjeća na građanski rat i ukazuje na totalitarizam države koji je pretvorio čitavo naselje u ratnu zonu.

Naravno, neizbježna je priča o “upletenosti anarhista-terorista” u navedeni napad. Masmediji su smjesta pohitali lokalizirati “teroriste, instruktore napada”.

Taktika medija je dobro je poznata i ustaljena: obavijestiti, zastrašivati i ocrnjivati. Naravno, uvijek vjerno slijedeći direktive trenutnog glasnika, bila to Državna Sigurnost, Antiteroristička Jedinica, ili izravno vladinu liniju. Autentični “radnici” opresije i pokornosti, kopaju grobove – dovoljno duboke da bi svi u njih pali – kako

bi represivna ruka mogla obaviti svoje djelo, a sudska mafija zatim pokopati sve što se opire.

Više manje tako započinje delirij (propagande u Goebbelsovom stilu) medija neposredno nakon našeg hapšenja. Savršena vijest za vijesti terora i za scenariste antiterorističke serije. Ne mogu a da ne primijetim ovu jasnu političku liniju koju su slijedili mediji dok su na pompezan i neophodno senzacionalistički način govorili o našem “nesumnjivom učešću i u drugim akcijama, osim pljačke”. Koristeći istu taktiku koja je korištena u Italiji devedesetih godina prošlog stoljeća protiv anarhističkog ambijenta (slučaj ORAI), grčka država pokušava ugušiti svaki oblik otpora.

Što se moglo desiti nakon mojeg uhićenja bilo je lako predvidljivo. Neki specijalni javni tužitelj, zadužen za teme “terorizma”, bio bi me optužio (da li se možda zove Mokkas?), bez ikakvih dokaza i ikakve logike – osim nagađanja Antiterorističke Jedinice – za pripadanje nekoj organizaciji. I dakako, ubrzo je ova pretpostavka potvrđena.

Na koncu me optužio specijalni javni tužitelj-istražni sudac (koji se doista zove Mokkas) i uvrstio u revolucionarnu organizaciju Zavjera Vatretnih Čelija. Naravno, ja priznajem da su djela ZVC-a i njenih članova revolucionarna, ali to me ne sprečava da kažem kako nemam veze s ovom organizacijom. Nisam nikada bio njen član i razdvajaju nas ključne razlike, što se tiče i projektnosti i općenitog poimanja društva kao cjeline. Za državu je moje uvrštavanje u ZVC samo najjednostavniji način za povećanje optužbi i godina zatvora. Ja mislim da nas žele otvoreno “sve strpati u isti koš”, da se radi o flagrantnom grupiranju koji automatski briše bilo kakav politički temelj jednog borca.

“Cijena samoodređenja nije nikada niska, a ponekad je i nevjerovatno visoka.”

Put prema revoluciji i anarhiji zasigurno ne može biti posut ružnim laticama, ali ne može ni postojati samo jedan jedini put, neovisno o trenutnoj situaciji. Naša sredstva su dobro poznata i

moraju se neprekidno razvijati, dok je raspon odabira u našem arsenalu dovoljno širok. Smatram da svaki revolucionar mora posjedovati potrebnu pronicljivost i razboritost da bi odabrao najprikladnije “oružje” u određenoj situaciji. Put otpora ima mnogo aspekata i zacijelo je potrebna raznovrsna borba. Da li se radilo o plakatu koji poziva na štrajk, o okupiranju neke državne zgrade, požaru banke, bombaškom napadu na neki državni aparati ili o eksproprijaciji novaca koji pripada državi, cilj je uvijek isti. S jedne strane raniti strukture i funkcije kapitalizma, a s druge širiti sredstva, praksu i ideje o borbi za anarhiju, za slobodu.

Nalazim se u ovom vrlo raznolikom društvu, boreći se uvijek za sebe, za moje drugove, za konačno uništenje sistema i za potpuno rušenje postojećeg. Što ne znači da ću prekinuti kritizirati sve one koji to zaslužuju, zato što oni svojom tolerancijom i ravnodušnošću reproduciraju i održavaju truli i ugnjetački sistem.

“Ova revolucija mora biti nužno nasilna, mada je nasilje samo po sebi pogrešno. Bilo bi apsurdno očekivati da će povlašteni priznati patnje i nepravde koje proizlaze iz njihovih povlastica i da će dobrovoljno od njih odustati.”

Nasilje izranja iz naše unutrašnjosti i jedini je dostojan odgovor naspram degradacije i bijede koju proizvodi ovaj sistem.

Radikalizacija društva je očita stvar u današnje vrijeme. Povijesno bitno pitanje koje se nameće je: kuda ide ova polarizacija? Opipljiv primjer ovih tenzija je rastući postotak glasova koje dobiva Zlatna Zora na izborima, i česti rasistički napadi u središtu Atene. Dakako, radi se o površnim “ekstremnim” stavovima, zato jer nedostaje svijest. Predstavljajući se kao tobožnja “protusistemska stranka”, Zlatna Zora je uspjela prisvojiti veći dio bijesa jednog dijela društva.

Naravno, nisam pobornik “teorije ekstrema” niti smatram Zlatnu Zoru protusistemsom strankom. Meni je sasvim jasno da su oni u stvari dio sistema, a istovremeno i njegovo oružje. Iz tog razloga